NORAKSTS
Lieta Nr.A42725008
A02232-10/10

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010. gada 20.aprīlī

Administratīvās rajona tiesas
tiesnese A.Pāvele,

piedaloties atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes pilnvarotajai pārstāvei *L.K.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *A.S.* (p.k./*personas kods/*) (turpmāk arī – pieteicējs) sūdzības par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvalde Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. 2008.gada 22.septembra lēmuma Nr.2519 atcelšanu daļā par uzlikto naudas sodu Ls 150 apmērā.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 13.augustā Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – RGPP KPP) Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona inspektors *A.V.* sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA494054, kurā konstatēts, ka *A.S.* 2008.gada 13.augustā plkst.03.28 vadīja transportlīdzekli MERCEDES BENZ E320, ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/,* pa autoceļu Baltezers-Ainaži 2.kilomertru, Rīgas virzienā, ar ātrumu 161 km/h, pie atļautā ātruma 90 km/h. Minimālais ātrums aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu, 154 km/h, ātrums fiksēts ar radaru „Stalker" Nr.29187, radara mērījums uzrādīts vadītājam. Vadītājs nevarēja uzrādīt vadītāja apliecību.

Izskatot administratīvā pārkāpuma lietu RGPP KPP Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas priekšnieka vietnieks 2008.gada 15.augustā pieņēma lēmumu Nr.050/PA494054 (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums), ar kuru pieteicējam uzlikts naudas sods Ls 150 apmērā un atņemtas visu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 4 mēnešiem, lēmums pamatots ar to, ka pieteicējs pārkāpis 2004.gada 29.jūnija Ministru kabineta noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk arī – CSN) 115.1. un 35.1.apakšpunktu, izdarot administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 149.^{8}panta divdesmit pirmajā daļā un 149.^{4}panta pirmās daļas 1.punktā.

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam pieteicējs iesniedza sūdzību, lūdzot to atcelt.

[2] Izskatot pieteicēja iesniegumu 2008.gada 22.septembrī RGPP KPP priekšnieka vietnieks pieņēma lēmumu Nr.2519 (turpmāk – Lēmums), ar kuru atstāja negrozītu Sākotnējo lēmumu.

[3] 2008.gada 21.oktobrī Administratīvajā rajona tiesā saņemta pieteicēja sūdzība, kurā lūgts atcelt Lēmumu daļā par uzlikto naudas sodu Ls 150 apmērā.

Pieteikumā pieteicējs norāda turpmāk minēto.

2008.gada 13.augustā, braucot pa Tallinas šoseju, apdzīvotā vietā Baltezers pieteicējs ieraudzījis, ka distancē 50-100 metri aiz pieteicēja automašīnas brauc policijas automašīna, tas turpinājies apmēram 10 km, tad policijas automašīnai ieslēgtas gaismas un skaņas signāls un pieteicējs apstājies. Pieteicējs policijas darbiniekiem paskaidrojis, ka nevarējis pārsniegt ātrumu tik lielā mērā, tomēr radara rādījums pieteicējam nav uzrādīts.

Tobrīd pieteicējam bijis jābrauc uz slimnīcu, tādēļ viņš nolēmis nestrīdēties, saņēmis protokolu un aizbraucis.

Pieteicējs visu ceļu braucis aiz ātrās medicīniskās palīdzības mašīnas, kas uz Gaiļezera slimnīcu vedusi viņa radinieci.

[4] 2008.gada 13.novembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemti RGPP KPP rakstveida paskaidrojumi par pieteikumu.

LAPK 149.^{8}panta divdesmit pirmajā daļā noteikts, ka par atļautā braukšanas ātrumu pārsniegšanu vairāk par 60 km/h ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, transportlīdzekļu vadītājiem uzliek naudas sodu no 150 līdz 300 Ls un atņem transportlīdzekļu vadīšanas tiesības no 3-6 mēnešiem.

Pieteicējam uzlikts minimālais naudas sods 150 Ls apmērā un atņemtas visu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 4 mēnešiem.

Lai iestātos LAPK 149.^{8}panta divdesmit pirmajā daļā paredzētā atbildība, nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzeklis ir pārsniedzis CSN noteikto atļauto braukšanas ātrumu vairāk par 60 km/h, šajā gadījumā pieteicējs braucis ar braukšanas ātrumu 161 km/h (ņemot vērā pieļaujamo radara kļūdu – 154 km/h) vietā, kur atļautais braukšanas ātrums ir 90 km/h.

[5] Uz tiesas sēdi pieteicējs nebija ieradies. Pieteicējam 2010.gada 23.februārī ir nosūtīta tiesas pavēste. Pieteicējs ir informēts par tiesas sēdes norises laiku. Pieteicējs tiesu nav informējis par neierašanās iemesliem un nav lūdzis lietas izskatīšanu atlikt. Tiesa pieteicēja neierašanos atzina par neattaisnotu. Saskaņā ar LAPK 260.panta trešo daļu tiesa nolēma, ka ir iespējams lietu izskatīt bez pieteicēja klātbūtnes.

[6] Tiesas sēdē atbildētāja pārstāve pieteikumu neatzina, atsaucoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos norādīto.

Motīvu daļa

[7] Ņemot vērā lietā esošos dokumentus un noklausoties procesa dalībnieku paskaidrojumus, tiesa secina, ka sūdzība ir nepamatota un noraidāma.

[8] Izvērtējot lietas materiālus, tiesa konstatē turpmāk minēto.

[8.1] 2008.gada 13.augustā Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona inspektors *A.V.* sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA494054, kurā konstatēts, ka *A.S.* 2008.gada 13.augustā plkst.03.28 vadīja transportlīdzekli MERCEDES BENZ E320, ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, pa autoceļu Baltezers-Ainaži 2.kilomertru, Rīgas virzienā, ar ātrumu 161 km/h, pie atļautā ātruma 90 km/h. Minimālais ātrums aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu - 154 km/h, ātrums fiksēts ar radaru „Stalker" Nr.29187, radara mērījums uzrādīts vadītājam. Vadītājs nevarēja uzrādīt vadītāja apliecību *(lietas 21.-22.lapa).*

[8.2] Izskatot administratīvā pārkāpuma lietu RGPP KPP Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas priekšnieka vietnieks 2008.gada 15.augustā pieņēma lēmumu Nr.050/PA494054, ar kuru pieteicējam uzlikts naudas sods Ls 150 apmērā un atņemtas visu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 4 mēnešiem *(lietas 23.lapa).*

[8.3] Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldē 2008.gada 10.septembrī saņemta pieteicēja sūdzībā, kurā lūgts nesodīt viņu ar naudas sodu, bet vien ar transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz 4 mēnešiem *(lietas 16.lapa).*

[8.4] 2008.gada 22.septembrī RGPP KPP priekšnieka vietnieks pieņēma lēmumu Nr.2519, ar kuru atstāja negrozītu RGPP KPP Satiksmes administratīvo pārkāpumu

izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas priekšnieka vietnieka 2008.gada 15.augusta lēmumu Nr.050/PA494054 *(lietas 30.-34.lapa).*

[8.5] Dienesta ziņojumā *(lietas25.lapa)* RP GPP KPP Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona inspektors *A.V.* norāda, ka 2008.gada 13.augustā pildot dienesta pienākumus kopā ar *R.Ž.*, kontrolējuši transportlīdzekļu braukšanas ātrumu ceļa posmā Baltezers – Ainaži 2.kilomertā. Ap plkst.03.28 pamanīja transportlīdzekli MERCEDES BENZ E320, ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, kurš brauca ar lielu ātrumu Rīgas virzienā. Fiksētais braukšanas ātrums 161 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 90 km/h, ātrums fiksēts ceļa posma Baltezers – Ainaži 2.kilometrā, bet transportlīdzeklis apturēts 1.kilometrā. Viņš piegājis pie transportlīdzekļa vadītāja izskaidrojis pārkāpuma būtību, uzrādījis radara mērījumu un palūdzis transportlīdzekļa dokumentus. Par pārkāpumu *A.S.* sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA494054. *A.S.* ar protokolu iepazinies un tam piekritis un parakstījis, nekādus paskaidrojumus nav sniedzis. Kad tika fiksēts braukšanas ātrums citu transportlīdzekļu šajā ceļa posmā nebija.

[8.6] Dienesta ziņojumā *(lietas 27.lapa)* RP GPP KPP Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors *R.Ž.* norāda, ka *A.S.* savam pārkāpumam piekrita un mutiski paskaidrojis, ka steidzies uz slimnīcu.

[9] Lēmums, kas pieteicējam ir nelabvēlīgs administratīvs akts, ir pamatots ar CSN 115.1. un 35.1.apakšpunktu kas attiecīgi noteic, ka vieglajiem automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 t (..) atļauts braukt ar ātrumu 90 km/h, kā arī, ka mehāniskā transportlīdzekļa vadītājam jābūt klāt vadītāja apliecībai.

Atbildība par šiem pārkāpumiem paredzēta LAPK 149.^{8}panta divdesmit pirmajā daļā, kas noteic, ka par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu vairāk kā par 60 km/h (..) transportlīdzekļa vadītājam piemēro naudas sodu no Ls 150 līdz Ls 300, atņemot visu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesības no 3 - 6 mēnešiem un LAPK 149.^{4}panta pirmās daļas 1.punktā, kas paredz, ka par transportlīdzekļa vadīšanu, ja nav klāt vadītāja apliecības, transportlīdzekļa vadītājam piemēro brīdinājumu vai uzliek naudas sodu Ls 2 apmērā.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības par LAPK 149.^{8}panta divdesmit pirmās daļas pārkāpumu, nepieciešams konstatēt, ka persona pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu vairāk kā par 60 km/h.

[10] Savā sūdzībā pieteicējs neapstrīd lēmumu daļā par konstatēto LAPK 149.4panta pirmās daļas 1.punkta pārkāpumu, tādējādi tiesa ievērojot pieteicēja prasījuma robežas nevērtēs vai minētais administratīvais pārkāpums ir pierādīts.

Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2008.gada 13.augustā plkst.3.28 vadīja automašīnu MERCEDES BENZ E320, ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, pa autoceļu Baltezers – Ainaži, Rīgas virzienā un 1.kilometrā tika apturēts par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējam pamatoti piemērots naudas sods Ls 150 apmērā, ņemot vērā apstākli, ka pieteicējam netika uzrādīts radara mērījums, pieteicējs atļauto braukšanas ātrumu pārsniedza, jo brauca pakaļ ātrās palīdzības automašīnai, kas veda uz slimnīcu pieteicēja radinieci un to, ka pieteicējs ir bezdarbnieks. Vienlaikus no sūdzības tiesa secina, ka pieteicējs apstrīd arī Lēmumā konstatēto, ka ir vadījis transportlīdzekli ar ātrumu 161 km/h, saskaņā ar mērierīces pieļaujamo kļūdu – 154 km/h, norādot, ka ir braucis ar ātrumu 100 -110 km/h.

[11] Atbilstoši LAPK 243.pantam pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar

cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

[12] Lietā pārbaudāms, vai ir pietiekami pierādījumi faktam, ka pieteicējs 2008.gada 13.augustā konkrētajā vietā ir pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu, kā to fiksēja policija. Pieteicējs apgalvo, ka viņa vadītās automašīnas ātrums nepārsniedza 110 km/h, kā arī viņam netika uzrādīts radara mērījums.

[13] Tiesas ieskatā ar lietā esošajiem pierādījumiem (administratīvā pārkāpuma protokolu, policijas inspektora dienesta ziņojumu, mērierīces verificēšanas sertifikātu) ir pierādīts fakts, ka pieteicējs 2008.gada 13.augustā plkst.3.28 vadīja automašīnu MERCEDES BRNZ E320, ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, pa autoceļu Baltezers – Ainaži Rīgas virzienā 2.kilometrā, ar braukšanas ātrumu 161 km/h, saskaņā ar mērierīces pieļaujamo kļūdu – 154 km/h, kur atļautais braukšanas ātrums ir 90 km/h, tādējādi pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu vairāk kā par 60 km/h un tādējādi izdarīja administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta LAPK 149.^{8}panta divdesmit pirmajā daļā:

[13.1] 2008.gada 13.augustā sastādītajā administratīvā pārkāpuma protokolā konstatēts, ka 2008.gada 13.augustā plkst.3.28 *A.S.* vadīja automašīnu MERCEDES BRNZ E320, ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, pa autoceļu Baltezers – Ainaži Rīgas virzienā 2.kilometrā, ar braukšanas ātrumu 161 km/h, kur atļautais braukšanas ātrums ir 90 km/h, iespējamais minimālais ātrums 154 km/h, ātrums fiksēts ar Stalker Nr.29187. Konstatēts, ka vadītājam nav līdzi vadītāja apliecības.

[13.2] Dienesta ziņojumā *(lietas25.lapa)* RP GPP KPP Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona inspektors *A.V.* norāda, ka 2008.gada 13.augustā pildot dienesta pienākumus kopā ar *R.Ž.*, kontrolējuši transportlīdzekļu braukšanas ātrumu ceļa posmā Baltezers – Ainaži 2.kilomertā. Ap plkst.03.28 pamanīja transportlīdzekli MERCEDES BENZ E320, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, kurš brauca ar lielu ātrumu Rīgas virzienā. Fiksētais braukšanas ātrums 161 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 90 km/h, ātrums fiksēts ceļa posma Baltezers – Ainaži 2.kilometrā, bet transportlīdzeklis apturēts 1.kilometrā. Viņš piegājis pie transportlīdzekļa vadītāja izskaidrojis pārkāpuma būtību, uzrādījis radara mērījumu un palūdzis transportlīdzekļa dokumentus. Par pārkāpumu *A.S.* sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA494054. *A.S.* ar protokolu iepazinies un tam piekritis un parakstījis, nekādus paskaidrojumus nav sniedzis. Kad tika fiksēts braukšanas ātrums citu transportlīdzekļu šajā ceļa posmā nebija.

Dienesta ziņojumā *(lietas 27.lapa)* RP GPP KPP Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors *R.Ž.* norāda līdzīgus lietas faktiskos apstākļus, kā arī to, ka *A.S.* savam pārkāpumam piekrita un mutiski paskaidrojis, ka steidzies uz slimnīcu.

[13.3] Tiesai nav pamata apšaubīt *A.V.* un *R.Ž.* dienesta ziņojumā sniegtās ziņas, jo tās apstiprinās ar lietas materiāliem, īpaši ar administratīvā pārkāpuma protokolu. Taču, lai gan policijas darbinieka liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tiesas ieskatā policijas darbinieka liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tam pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(skat. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā Nr.AA 13-05/5 17.1.punktu, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā Nr.666-05/5 15.1punktu)*. Konkrētajā gadījumā tiesas rīcībā nav neviena pierādījuma, kas norādītu uz to, ka policijas darbinieki *A.V.* un *R.Ž.* būtu neobjektīvi vai nekompetenti pieteicēja administratīvā pārkāpuma konstatēšanā. Tāpat, tiesas ieskatā, nav iespējams rast

skaidrojumu tam, kāpēc policijas darbinieki būtu ieinteresēti apturēt tieši pieteicēja vadīto automašīnu, ja tā brauca ar atļauto braukšanas ātrumu, sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu un sniegt apzināti nepatiesu dienesta ziņojumu tieši par pieteicēja automašīnas braukšanas ātrumu.

LAPK 243.pantā ir uzskaitīti pierādīšanas līdzekļi administratīvā pārkāpuma lietā, tai skaitā, par pierādīšanas līdzekli ir atzīti pārkāpumu fiksējošie tehniskie līdzekļi, liecinieku liecības un protokols par administratīvo pārkāpumu un citi dokumenti. Tiesas ieskatā policijas darbinieku dienesta ziņojumi ir vērtējami kā pierādījumi lietā, kas, kā jebkuri citi pierādījumi lietā, vērtējami to kopsakarā.

[13.4] Tiesas ieskatā, ņemot vērā, ka atļautais braukšanas ātrums konkrētajā ceļa posmā ir 90 km/h, ir iespējams ievērot un noteikt, ka automašīna, kas brauc ar ātrumu virs 150 km/h brauc ātrāk par atļauto braukāšanas ātrumu.

Izvērtējot pieteicēja norādīto, ka viņš ir braucis ne ātrāk kā ar 110 km/h un nav saprotams, kādēļ policijas automašīna apmēram 10 km brauca aiz pieteicēja vadītās automašīnas un atkļāva viņam pārkāpt CSN un atļauto braukšanas ātrumu, tiesa konstatē, ka no lietā esošā administratīvā pārkāpuma protokola un policijas darbinieku dienesta ziņojumiem izriet, ka pieteicēja braukšanas ātrums 161 km/h tika fiksēts ceļa Baltezers – Ainaži virzienā uz Rīgu 2.kilometrā, ņemot vērā radara pieļaujamo kļūdu – 154 km/h. Ievērojot to, ka pieteicēju konkrētajā vietā nebija iespējams apturēt, pieteicējs tika apturēts kilometru tālāk – 1.kilometrā. Tādējādi ar lietas materiāliem neapstiprinās pieteicēja minētais, ka policijas automašīna viņam sekojusi apmēram 10 kilometrus. Kā jau tiesa iepriekš norādīja, lielāka ticamība ir piešķirama policijas darbinieku dienesta ziņojumos sniegtajai informācijai, jo tā sniegta amatpersonām pildot savus dienesta pienākumus un tiesa nesaskata objektīvu pamatojumu tam, kādēļ policijas darbinieki būtu ieinteresēti sniegt nepatiesu informāciju, savukārt pieteicējs ir ieinteresēts sniegt tādas ziņas par pārkāpumu, lai izvairītos vai samazinātu piemēroto soda apmēru. Turklāt apstāklis, ka pieteicējs netika apturēts vietā, kurā pārkāpums tika fiksēts, nav pārkāpums.

[13.5] Attiecībā uz pieteicēja norādīto, ka viņam netika uzrādīti radara mērījumi, tiesa norāda, ka minētais neapstiprinās ar lietas materiāliem, proti, pirmkārt, policijas darbinieku dienesta ziņojumos ir norādīts, ka pieteicējam radara mērījums tika uzrādīts, viņš tam piekritis.

Otrkārt, administratīvā pārkāpuma protokolā, pieteicējs nav norādījis nekādus iebildumus, tai skaitā nav norādījis, ka viņam netika uzrādīts ar radaru fiksētais ātrums.

Vienlaikus arī gadījumā, ja pieteicējam netika uzrādīts ar radaru fiksētais ātruma mērījums, tas nevar būt par apstākli, lai atzītu, ka pieteicējs pie administratīvās atbildības saukts nepamatoti.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir norādījis, ka ātruma mērierīces rādījumu uzrādīšana tiesību normās nav paredzēta kā obligāts nosacījums administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanai. Tas vien, ka personai netika uzrādīts radara mērījums nevar būt par pamatu pārsūdzētā lēmuma atcelšanai *(sk. Senāta rīcības sēdes 2007.gada 29.marta lēmuma Lietā SKA-226/2007 4.1.apakšpunktu).* Ir jāvērtē visi lietas apstākļi kopumā. Vienlaikus Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir norādījis, ka tajos gadījumos, kad netiek izmantota slēptā transportlīdzekļa ātruma kontroles metode un persona uzreiz izsaka policijas darbiniekam šaubas par fiksētā braukšanas ātruma pareizību, policijas darbiniekam būtu jāuzrāda personai mēraparāta mērījums ar fiksēto ātrumu uzreiz pēc transportlīdzekļa apturēšanas, lai izslēgtu šaubas par mēraparāta fiksēto braukšanas ātrumu *(sk. Senāta rīcības sēdes 2007.gada 29.marta lēmuma Lietā SKA-226/2007 4.1.apakšpunktu).*

No lietas materiāliem izriet, ka ar radaru fiksētais ātruma mērījums ir ierakstīts administratīvā pārkāpuma protokolā un sākotnējā lēmumā. Ar administratīvā pārkāpuma protokolu pieteicējs ir iepazinies, ko apliecinājis ar savu parakstu. Tādējādi tiesa negūst apstiprinājumu, ka apstāklis, ka pieteicējam netika uzrādīts radara mērījums, būtu

aizskāris viņas ar likumu aizsargātās tiesības. Turklāt kā atzīts tiesu praksē, ātruma mērierīces rādījumu uzrādīšana tiesību normās nav paredzēta kā obligāts nosacījums protokola sastādīšanai.

[13.6] Konkrētajā gadījumā tiesa atzīst, ka lietā esošie pierādījumi ir ticami, pieļaujami un uz konkrēto lietu attiecināmi, lai atzītu pieteicēju par vainīgu konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Līdz ar to tiesa noraida pieteicēja pieteikumā izteikto apgalvojumu, ka veiktais radara mērījums nav attiecināms uz viņa vadīto automašīnu un lietā nav pierādīts pieteicēja vadītās automašīnas ātrums. Tāpat tiesa noraida kā nepamatotu pieteicēja iebildumu, ka viņa vadītās automašīnas braukšanas ātrums bija 100 - 110 km/h, jo tas lietā neapstiprinās ar citiem pierādījumiem un ir pretrunā ar pārējiem lietas materiāliem.

[14] Atbilstoši LAPK 214.pantam lietas par administratīvajiem pārkāpumiem ceļu satiksmē ir tiesīgas izskatīt Valsts policijas iestādes. Saskaņā ar likuma „Par policiju" 10.pantu viens no policijas pamatuzdevumiem ir nodrošināt kārtību uz ceļiem. Savukārt Ceļu satiksmes likuma 43.[4]pants nosaka, ka noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu kontrolē Ceļu policija ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm.

No iepriekšminētajām tiesību normām izriet, ka likumdevējs braukšanas ātruma kontroli ir deleģējis veikt ceļu policijai, tādējādi iestāde šajā gadījumā ir rīkojusies atbilstoši savai kompetencei. Atbilstoši LAPK 243.pantam ar braukšanas ātruma noteikšanas mērierīcēm var fiksēt pārkāpuma esamību. Tātad šo ierīču mērījumi ir pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā.

Konkrētā administratīvā pārkāpuma fiksēšanai izmantota mērierīce „Stalker" Nr.29187. Lietas materiāliem pievienots SIA „Latvijas nacionālais metroloģijas centrs" izsniegtais šīs mērierīces verificēšanas sertifikāts Nr.E1540V07 radara autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei, kurā norādīts, ka STALKER Nr.29187 verificēts 2007.gada 19.decembrī, sertifikāts derīgs līdz 2008.gada 18.decembrim. Saskaņā ar minēto sertifikātu radara autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei STALKER maksimālā kļūda ātrumam līdz 100 km/h ir +- 1 km/h, bet ātrumam virs 100 km/h – 1%.

Tādējādi, ņemot vērā konstatēto, tiesa atzīst, ka pieteicēja vadītās automašīnas ātrums 2008.gada 13.augustā fiksēts ar tiesību normām atbilstošu mērīšanas līdzekli un tā mērījums atzīstams par tiesiski iegūtu pierādījumu lietā.

[15] LAPK 32.panta pirmā daļa noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Administratīvā procesa likuma 65.panta pirmā daļa noteic, ja piemērojamajā tiesību normā noteikts, ka izdodams konkrēta satura administratīvais akts (obligātais administratīvais akts), iestāde izdod šādu administratīvo aktu.

Tiesa konstatē, ka konkrētajā gadījumā piemērotā tiesību norma, proti, LAPK 149.[8]panta divdesmit pirmā daļa, ir imperatīva tiesību norma, saskaņā ar kuru amatpersonai nav piešķirta rīcības brīvība nepieņemt konkrētu lēmumu par naudas soda robežās no Ls 150 līdz Ls 300 piemērošanu, un visu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz laiku no 3 – 6 mēnešiem, ja persona ir pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu vairāk kā par 60 kilometra stundā.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments sava sprieduma 14.punktā ir norādījis, ja likumdevējs ir pieņēmis imperatīvu normu, saskaņā ar kuru ir izdodams obligātais administratīvais akts, tad likumdevējs jau sākotnēji ir izvērtējis sabiedrības un atsevišķas personas tiesiskās intereses, kā rezultātā pieņemta norma, kas noteic, ka, pastāvot konkrētiem faktiskajiem apstākļiem, izdodams obligātais administratīvais akts, kas nav saistīts ar īpašu tā izdošanas vai satura lietderības apsvērumu izvērtēšanu *(2004.gada 9.marta spriedums lietā Nr. SKA-10, skat. arī 2004.gada 19.oktobra spriedumu lietā Nr. SKA-176).*

Pieteicējs konkrētajā gadījumā lūdz nepiemērot naudas sodu, jo ir bezdarbnieks.

Ievērojot to, ka pieteicējam ir piemērots naudas sods Ls 150 apmērā, kas ir LAPK 149.^{8}panta divdesmit pirmās daļas sankcijā paredzētais minimālais sods, tiesa atzīt, ka pieteicējam piemērotais naudas sods ir samērīgs ar izdarīto administratīvo pārkāpumu.

Konkrētajā gadījumā pārkāpumu saskaņā ar LAPK 21.pantu nevar atzīt arī par maznozīmīgu, jo saskaņā ar minētā panta otro daļu ceļu satiksmē izdarīto pārkāpumu, ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz desmit latus un ja šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai, var atzīt par maznozīmīgu. Ievērojot to, ka par pieteicēja izdarīto administratīvo pārkāpumu naudas sods ir paredzēts vairāk kā desmit lati, nav iespējams lemt par pieteicēja atbrīvošanu no piemērotā naudas soda, arī apstāklis, ka pieteicējs ir bezdarbnieks un pārkāpuma izdarīšanas laikā steidzās uz slimnīcu, kur tika aizvesta pieteicēja radiniece nevar tikt uzskatīts par tādu apstākli, lai pieteicējam netiktu piemērots naudas sods.

Ievērojot to, ka atbildētājs bija konstatējis, ka pieteicējs izdarījis pārkāpumu, tad atbildētājam bija jāizdod administratīvais akts par pieteicēja sodīšanu ar naudas sodu un visu kategoriju transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu pieteicējam Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka lietā ir pierādīts, ka pieteicējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta LAPK 149.^{8}panta divdesmit pirmajā daļā, tādēļ ir noraidāms pieteicēja pieteikums par Lēmuma atcelšanu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. un 289.-291. pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt *A.S.*, personas kods */personas kods/*, sūdzību par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. 2008.gada 22.septembra lēmuma Nr.2519 atcelšanu, bet lēmumu atstāt negrozītu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnese *(paraksts)*

A.Pāvele

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese_____A.Pāvele
Rīgā, 2010.gada 20.aprīlī